

CHVÁLA SKRZE KRISTA

Přinášejme tedy skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu; naše rty necht' vyznávají jeho jméno. (Žd 13:15)

1. čtení: Matouš 2:1-12

Základ kázání: Židům 13:9-16

Milí bratři, milé sestry,

spolu s dětmi jsme už tedy začali přemýšlet nad veršem, který jsme od Hospodina dostali pro nový rok 2024. Uvědomili jsme si při tom, jak je důležité mluvit dobře o Bohu a s Bohem. Jak je důležité mluvit dobře o lidech a s lidmi.

My se nyní zaměříme na Pána Ježíše, o kterém tento verš také mluví. My totiž máme *přinášet Bohu oběti chvály skrze Ježíše*. My máme Boha oslavovat tím, že naše rty budou ze srdce vyznávat jméno Ježíš. Autor této biblické výzvy si vůbec neumí představit, že bychom chválili Boha jinak než skrze Ježíše Krista. Že bychom se třeba snažili předstoupit před našeho Stvořitele a Krista bychom přitom obloukem obešli. Ježíše nemůžeš a nesmíš obejít, pokud se vydáváš k Bohu. Ježíše nemůžeš vynechat, pokud se chystáš mluvit s Hospodinem, žádat o něco Hospodina, chválit Hospodina, žít s Hospodinem. Ježíš je klíč k Božímu srdci. Nemáš-li klíč, niterný vztah s Bohem nikdy nenavážeš. Ježíš je loď. Nemáš-li loď, z jednoho břehu na druhý se přes hlubokou či dravou řeku nikdy nedostaneš. Můžeš to zkusit. Jinak. Po svém. Můžeš rvát do té klíčové dírky třeba větev ze stromu. Ale dveře nepovolí. Můžeš zkusit plavat, nebo se brodit. Ale riskuješ, že ti dojdou síly a vprostřed řeky se utopíš.

Křesťan přistupuje k Bohu vždycky skrze Ježíše. Bez Ježíše ani ránu! Bez něj pravého Boha neznáme. Bez něj s pravým Bohem nemluvíme. Pouze s výplody naší mysli. Bez něj před Boha nepředstupujeme. Bez něj s pravým Bohem nežijeme. Právě autor listu Židům o této zásadní skutečnosti mluvil snad tisíckrát! A přesto i na konci svého listu ještě jednou zmíní: K Bohu jen skrze Krista. Ježíš Kristus je most mezi Bohem a člověkem. On nás s Bohem spojil. Ježíše proto nemůžeme ignorovat. Nemůžeme ho přehlížet. Nemůžeme se mu v životě vyhýbat. Pokud bychom tak činili, výsledek našeho života by byl žalostný. Byl by to život bez Boha.

Hospodin je potěšený, když jej oslavujeme za to, co pro nás Kristus, Boží Syn, vykonal. Hospodin je oslavený tím, že naše rty vyznávají jméno Ježíš. Bůh se raduje z toho, že o Ježíši zpíváme, že se ve jménu Ježíše modlíme, že Ježíše veřejně vyznáváme, že o Ježíši mluvíme s druhými lidmi. Vždyť je to on a nikdo jiný, kdo naprosto radikálně změnil a stále proměňuje náš život.

Bratři a sestry, zamysleme se dnes nad tím, co pro autora listu Židům, i pro každého z nás, vlastně Ježíš Kristus znamená. Co pro nás Kristus učinil. Zkusme se nad tím zamyslet podobným způsobem jako před chvílí s našimi dětmi. Tedy pomocí slovesa „mluvit“. Pomocí podstatného jména „mluva, mluvení“.

I. JEŽÍŠ NÁS OMLOUVÁ

Tím prvním důrazem listu Židům je, že Ježíš nás u Boha **omluvil**. Nejen slovy, jak to často děláme my, když se omlouváme třeba za naše děti. Ale i svým činem. Svým činem na golgotském kříži. Autor listu Židům prohlašuje:

- *11 Každý kněz stojí a koná denně bohoslužbu, znovu a znovu přináší tytéž oběti, ale ty nikdy nemohou navždy zahladit hříchy. 12 Kristus však přinesl za hříchy jedinou oběť, navěky usedl po pravici Boží 13 a hledí vstříc tomu, až mu budou nepřátelé dáni za podnož jeho trůnu. 14 Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. (Žd 10:11-14)*

Na rozdíl od stovek kněží v dějinách Božího lidu, na rozdíl od tisíců zvířecích obětí, o kterých se dočítáme ve Starém zákoně, Kristus přinesl jen jednu jedinou oběť. Dokonalou a čistou. Obětoval sebe sama za nás. Přinesl na oltář kříže svůj svatý a spravedlivý život. A touto obětí, svou smrtí, nás před Bohem omluvil. Touto obětí nás hříšné očistil. Opět nás spojil s Bohem. Touto svou svatou a přečistou obětí z nás, Božích nepřátel, učinil Boží přátele. Touto obětí z nás, nevlastních dětí Božích, učinil syny a dcery Hospodina. Ne na chvíli. Ne na pár minut. Ne na jeden den. Ne na rok. Ale napořád. Udělal to sám. Bez nás. Bez našeho přičinění. Bez našeho vědomí. Bez našeho předchozího souhlasu.

Když ve své mysli a ve svém srdci přijmeš, člověče, že se za tebe na golgotském kříži obětoval sám Boží Syn, Pán Ježíš Kristus, budeš spasen. Jsi zachráněn pro věčnost už nyní. Jsi zachráněn z moci hříchu, z moci smrti, z moci toho zlého. Napořád. Navěky. Tak jednoduchá je zvěst křesťanství. Tak jednoduchá, a zároveň lidmi tak často odmítaná a opovrhovaná. Člověk totiž tuto pravdu často nechce přijmout. Proč? Protože ho pokořuje. Protože ho obírá o veškerou aktivitu. Už není třeba nic dalšího dělat. Už není třeba se snažit. Už není nutné promeditovat polovinu života. Už není třeba odcházet na pustá místa a tam umrtvovat tělo.

Už není třeba konat záslužné a dobré činy, aby tě Bůh nakonec přijal za svého. To Hospodin sám je v Kristu aktivní. A tuto jeho laskavou aktivitu je třeba pouze přijmout. Uvěřit Bohu. Spolehnout se na Boha. I kdybys žil tisíce let, stejně nedokážeš nic většího učinit proto, aby si tě Bůh zamiloval. Jen prostě přijmi jeho lásku, kterou nám všem v Ježíšově oběti Bůh prokázal.

Je to stejné, jako by dítě řeklo svým rodičům: *Já vaši bezpodmínečnou lásku nepřijímám. Já to neberu, že jste si mě zamilovali dřív než já vás. Já o vaši náklonnost nestojím. Místo toho se budu snažit, abyste měli důvod mě milovat. Chci, abyste mě museli milovat. Chci žít tak, abyste si mě nakonec museli vážít.* Copak by to rodiče nezarmoutilo? Copak by je to neurazilo? Copak by se nás nedotklo, kdyby nám děti řekly, že odmítají náš bezpodmínečný způsob lásky? A místo toho by se nám snažily dokázat, že je milovat musíme? Existuje jen jediná podmínka laskavého vztahu mezi Bohem a člověkem. A ta podmínka byla z Boží strany do puntíku splněna na kříži, kde Kristus umíral za hříšného člověka. Právě tam nás omluvil. Tam vyslovil svůj generální pardon pro každého, kdo se na něj a na jeho čin lásky spolehne.

II. JEŽÍŠ SE ZA NÁS PŘIMLOUVÁ

Tím druhým důrazem listu Židům je Kristova **přímlova** za nás všechny. Na rozdíl od Ježíšovy jednorázové a jedinečné oběti na kříži, Kristus se za nás u Boha přimlouvá pořád. Stále. Každý den našeho života. A jeho přímlova je mnohem mocnější než naše lidské přimlovy. Jistě, my neumíme vyčíslit, jak silné a hluboké jsou Kristovy přimlovy u Boha za nás všechny. Ale věříme, že jeho přimlovy fungují. Že jsou naprosto nezbytné pro náš život v tomto světě.

Jen uvažte, kolikrát jste pocítili sílu modliteb, když se za vás přimlouvali vaši bratři a vaše sestry ve víře. Jak vás to povzbudilo, jak vás to neslo, jak vám to dodávalo energii dechu do dalších kroků životem. A zkuste si na chvíli představit, že byste nikdy v životě neslyšeli od svých souvěrců, že se za vás modlí. Život by byl velice těžký! Tím spíš si neumíme ve víře představit, že by se za nás Kristus dnem i nocí nepřimlouval u svého Otce. Život by byl nezvladatelný. On nás svou modlitbou posiluje, uzdravuje, potěšuje, staví znovu na nohy. On se z lásky přimlouvá za ty, za které kdysi, z té samé lásky, umíral na kříži.

Opět se nabízí přirovnání k rodičům. Kristus nás svou obětí na kříži uvedl do nového života. Tak jako rodiče dali život svým dětem. Ale praví a laskaví rodiče, starostlivý otec a pečující matka, se o své dítě starají. Jejich péče se mění v čase. Ale ani v pozdním věku rodiče nezapomínají, kdo jsou jejich děti. A to nás posiluje, i když jsme se třeba už dávno sami stali rodiči. To nás potěšuje, že jsme děti našich rodičů. Že v očích našich rodičů smíme vidět lásku a starostlivost až do konce jejich života. Kristus o nás pečuje stále, svými přimlovami u Otce. Neustálým rozhovorem, který vede se svým Otcem o nás, o našich potřebách, o našem směřování, vlastně dokončuje naši spásu, kterou kdysi začal. On nás uvedl do života. A on nás také životem provází, dokud si nás nevezme k sobě, zachráněné pro věčnost. Slovy autora listu Židům:

- *Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně.* (Žd 7:25)

III. BŮH NÁM DOMLOUVÁ LASKAVĚ, SKRZE KRISTA

A nakonec, bratři a sestry, Bůh nám také **domlouvá**. A v těch jeho domlouváních, v tom jeho domlouvání se vyjevuje Boží veliká láska k nám. K nám, které přijal za své vlastní děti, skrze Krista. Dobře ta slova známe, z listu Židům:

- *5 Což jste zapomněli na slova, jimiž vás Bůh povzbuzuje jako své syny: „Synu můj, podrobuj se kázni Páně a neklesej na mysli, když tě kárá. 6 Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna.“ 7 Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychoval? 8 Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti. 9 Naši tělesní otcové nás trestali, a přece jsme je měli v úctě; nemáme být mnohem víc poddáni tomu Otcovi, který dává Ducha a život? 10 A to nás naši tělesní otcové vychovávali podle svého uvážení a jen pro krátký čas, kdežto nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na své svatosti. 11 Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli.* (Žd 12:5-11)

To je třeba mít na paměti, bratři a sestry: Že nás Pán vychovává jako své vlastní syny a vlastní dcery, které si v Kristu oblíbil, které v Kristu přijal za své, které skrze Krista táhne k sobě, které skrze Krista chce mít u sebe na věky věků. Přestože se jeho výchova někdy jeví jako bolestivá, těžká a náročná, přestože máme sklony jeho výchovu nepřijímat, bránit se jí zuby nehty, vyhýbat se jí, dokonce na ni někdy i nadávat, Boží výchova je výchovou k dobrému. Boží výchova je plná lásky. Bůh sleduje v našem životě dobro. Protože si nás v Kristu zamiloval. Jeho výchova je způsob, jak nás Bůh chce dovést k vyšším cílům.

On nás svou výchovou nechce zabít, ale probudit k životu. On nás nechce zdeptat, ale posílit. On nás nechce ochromit, ale uzdravit. On nás nechce zle trestat, ale napravit. Dělá to různými způsoby, o kterých každý z nás ví své. My zakoušíme a prožíváme jen důsledky jeho výchovy. Ale přitom smíme věřit, že jeho výchova je dobrá a laskavá, vedoucí k dobrému cíli. Nemusíme všechno zde na zemi pochopit. Dokonce nemusíme všechno s nadšením přijímat. Ale věřím, že jednou pochopíme smysl Boží výchovy. A jednou mu za tu jeho přísnou, avšak vždycky láskyplnou výchovu budeme vděční.

Jedna rada na závěr. Ne moje, ale rada autora listu Židům. Když se vám zdá Boží výchova krušná, upřete svůj pohled... Na co? Na koho? Na Ježíše Krista. Vždyť přesně tím autor začíná psát své řádky o Boží výchově.

- *Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, 2 s **pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu.** 3 Myslete na to, co všechno on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu. (Žd 12:1-3)*

Pravý Boží Syn, Ježíš Kristus, už všemi těžkostmi lidského života prošel. Nic z toho, co prožil a protrpěl, si nezasloužil. A přesto tím vším prošel. Až do hořkého konce. On nám rozumí, ať už procházíme čímkoli. Pohled upřený na něj, na našeho Spasitele, nám přinese úlevu. I tehdy, kdy se nám náš život zdá neúnosný.

Milí bratři, milé sestry, máme za co Boha chválit každý den. Ale především: Máme za koho vzdát Bohu chválu a čest, každou minutu našeho života. Nejvyšším důvodem a smyslem naší chvály Boha je Ježíš. Ten, který nás před Bohem omluvil. Ten, který se za nás u Boha přimlouvá. Ten, díky kterému nám Bůh laskavě domlouvá. Amen.